

— Тукъ ви наблюдаватъ, скрийте сълзитѣ си отъ чуждитѣ погледи.

Едва сега тя бѣше засегната отъ приятелско чувство къмъ писателя.

— Благодаря ви, пошепна тя. Наистина, музиката ме натхвава.

Тя му се усмихна. Раздвижи се, погледна неволно пакъ къмъ вестибюла и видѣ, че Здравевъ не снемаше очитѣ си отъ нея. Какво искаше той?

Писателятъ говорѣше:

— Вие не сте като всички жени, и азъ ценя това у васъ.

Тя поиска да се покаже много весела:

— Не цените ли сжщото и у госпожа Здравева?

Той помълча, сякашъ искаше да прецени, какво значатъ думитѣ ѝ, после се доближи съвсемъ до нея и съ неочаквана, но пресмѣтната искреностъ, каза:

— Тя е само хубава, развратна жена.

— Коя?— попита тя и се отръпна да го изгледа.

Той каза твърдо:

— Госпожа Здравева. Вие подозирате интереса ми къмъ нея. Право имате. Но азъ мога да обичамъ само жена като васъ.

Тя се намръщи:

— Това не ви питамъ.

Единъ фокстротъ бѣше прогонилъ тангото. Саксофонъ лудешки извиваше и пищѣше. Сега танцуваха петъ—шестъ двойки.

Той попита:

— Не искате ли да танцувате?